

קוקוריקו והשמש

מתוך "הכל הפוך" ד. ביסט

חי פעם תרנגול על הגג. קראו לו קוקוריקו. הוא היה עשוי מנחושת פרט לרגל אחת שהייתה מברזל. קוקוריקו ישב על הצריח הגבוה של כנסייה והכנסייה עמדה על פסגת גבעה. כל בוקר יצאה השמש מאחורי הגבעה הזו, ונראה היה שצריח הכנסייה כל כך קרוב לשמש שאילו קוקוריקו רצה, הוא יכול היה לגעת בשמש בכנף הנחושת שלו. השמש הייתה כל בוקר רעבה, וארוחת הבוקר האהובה שלה הייתה פרוסת לחם קלוי, או כפי

שאומרים האנגלים, טוסט. יום אחד השמש הכינה לעצמה את ארוחת הבוקר ופתאום הרגישה שמישהו מדגדג אותה. היא הביטה למטה, אך מלבד הצריח של הכנסייה והתרנגול על הגג היא לא ראתה. השמש התגרדה, הביטה סביב ורצתה לקלות את הלחם שלה, ואז ראתה שהוא בינתיים נשרף כולו, רק חתיכה קטנה נשארה. מצב רוחה של השמש השתנה, היא הסתתרה מאחורי ענן ובמשך כל היום לא יצאה משם. למחרת בבוקר, כשהשמש רק התחילה לקלות את הלחם, היא הרגישה שוב שמישהו מדגדג אותה. היא הסתכלה למטה, התגרדה וכשהביטה על הלחם התברר לה שהוא שוב

כבר שרוף.

השמש התרגזה מאוד. היא זרקה את הטוסט
השרוף ואמרה לעננים להציף אותו בגשם.
מבול של ממש ירד על הארץ, גשם וברד עם
ברקים ורעמים. איזו סערה הייתה זו!
בבוקר הבא השמש קמה יותר מוקדם ושוב
התחילה להכין לעצמה ארוחת בוקר. אך
כשהטוסט היה כבר מוכן היא הרגישה
שמישהו מדגדג לה שוב. הפעם השמש לא
משה את עיניה מהטוסט, והתגרדה בלי
להסתכל סביב. נכון, זה לא היה קל, הדגדוג
לא היה נעים, ופעם אחת השמש בכל זאת
נתנה מבט קצרצר למטה. אבל זה הספיק -
הארוחה אבדה שוב! השמש רק לרגע לא

השגיחה ומהטוסט נשארה רק חתיכה קטנה.
השמש לא אמרה דבר אלא ספרה עד עשר,
ואחר כך עוד פעם עד עשר, עד שהרגישה
שנרגעה לגמרי.

ולמחרת, כאשר הגיע הזמן להכין ארוחת
הבוקר, השמש רק הכינה את המצנם, אך את
הלחם לא שמה עליו, והתחילה לחכות. לא
עברה דקה והיא הרגישה ששוב מישהו מדגדג
אותה.

ואז היא הזיזה את המצנם ובשקט הסתכלה מי
זה. אך שוב לא ראתה אף אחד, מלבד
קוקוריקו וצריח הכנסייה. היא הביטה היטב ואז
הבינה שזה קוקוריקו מדגדג אותה בכנף
הנחושת שלו.

"הי אתה!" השתוממה השמש "מדוע אתה מדגדג אותי? אתה יודע שבגללך כבר שלושה ימים הטוסטים שלי נשרפים? אתה שובב אתה, קוקוריקו!"

"תסלחי לי, בבקשה" אמר קוקוריקו "אני לא רציתי שהטוסטים שלך ישרפו. דגדגתי אתך רק כדי להצחיק אתך."

"אל תעשה זאת שוב!" אמרה השמש. "לא אעשה זאת יותר. אני נשבע" הבטיח קוקוריקו.

בבוקר הבא השמש קמה וכרגיל התחילה להכין את ארוחת הבוקר. הפעם אף אחד לא דגדג אותה והטוסט לא נשרף. ואז השמש קלתה עוד חתיכת לחם, מרחה אותה בחמאה

והושיטה לתרנגול על הגג.

"כמה טעים" אמר קוקוריקו "אני מודה לך מאוד, שמש." הוא הסתובב שלוש פעמים על רגל אחת "קוקוריקו!" קרא "קוקוריקו! קוקור.. קוקו. קו.. קו.. קר! קר! קר!" התחיל להשתעל כי פירור נתקע לו בגרון.

"איזה טיפשון אתה, קוקוריקו" אמרה השמש והכתה לו בגב "טיפשון כזה!"

היא התחילה לצחוק, וצחקה וצחקה כל היום.